

ВАЈНАТ САЛАШ

Крај села Вајнат салаш,
сунце буди данак,
сова на таван штале,
сакри се да снује санак.

Ценерике савиле родом,
јутро замириса росом,
у пољу кукуруз,
окићен свиленом косом.

На сред салаша бунар,
у гуменим чизмама Јања,
хита да бикове напоји,
пре свитања и раздања.

Лепота згасну, нестаде,
трње очи боде,
пресушио стари бунар,
ценерике родом не роде.

Време лепоту похара,
салаш више не постоји,
а ни вредне Јање нема,
да зором бикове поји.

Угљеша Слијепчевић